

Wie is toch die man in de Van Swietenstraat die de hele week voor dag en dauw de voordeur achter zich dichttrekt? Die ondanks de corona-crisis elke dag zijn vrouw en twee jonge dochters alleen laat? Dat ben ik. Ik ben Job Meijs en ik werk als directeur HR in het Amphia ziekenhuis in Breda. Een ziekenhuis waar u wellicht tot voor kort nooit van gehoord had, maar dat de laatste weken dagelijks in het nieuws is. Ik reis elke dag naar Breda om te helpen de crisis, want dat is het echt, te bestrijden. En dat doe ik in de (haast zekere) wetenschap dat ik niemand kan besmetten en niemand mij ook zal besmetten. Ik was namelijk al besmet en heb met vrouw en dochters van 4 en 7 al in thuisquarantaine gezeten.

Opgesloten in de Van Swietenstraat

Hoe het is om in thuisquarantaine te moeten zitten, ervaart inmiddels bijna iedereen een beetje. Het is niet onoverkomelijk, maar het is wel behelpen. Het is in praktische zin lastig, en soms ook in emotionele zin. Omdat je niemand mag zien, omdat je continu op elkaars lip zit, omdat je niet naar buiten mag én omdat je voor onder andere je dagelijkse boodschappen van anderen afhankelijk bent. Zeker als de Appie en andere bezorgservices alleen doen aan 'betalen aan de deur'. En Picnic, waar je als

enige kunt afrekenen via de computer, een enorme wachtlijst blijkt te hebben. Maar dan blijkt opeens hoe de buurt klaarstaat. Er wordt brood gehaald, er worden boodschappen gedaan en bloemen gebracht. En nu ik weer aan het werk ben, krijg ik vervoer aangeboden voor als de treinen zouden stoppen met rijden. Overigens zijn we er alle vier genadig vanaf gekomen met alleen wat hoesten, vermoeidheid en lichte benauwdheid. En dat is, zo ervaar ik nu elke dag, geen vanzelfsprekendheid.

Het leven van een duizendpoot

Voor mijn vrouw werd het pas echt pittig toen ik weer aan het werk ging, en zij lerares, buitenschoolse opvang, opvoeder, huishoudelijke hulp, catering en restaurant tegelijk werd. Met een eigen bedrijf én een klein dienstverband dat ook nog enige aandacht vraagt. Dan is het met jonge kinderen best een opgave om niet even écht naar buiten te kunnen of om elders af te spreken. Dan zijn de dagen lang en vermoeiend.

Dus mocht u twee blonde meisjes met ongekamde haren tóch even zien buitenspelen: neem het ons niet kwalijk. Ze zullen u in elk geval niet besmetten.

